

KANCELARIA ADWOKACKA

30-513 Kraków, ul. Smolki 11A
tel: 12 445 64 10, 12 445 64 11 fax: 12 445 64 12,
e-mail: maciej@klis.name

**adwokat
MACIEJ KLIŚ**

Kraków, 26.01.2011 r.

**TRYBUNAŁ
KONSTYTUCYJNY**

Sygn. SK 6/10

Skarżący: R L – działający z pełnomocnikiem, adwokatem
Maciejem Klisem

PISMO SKARŻĄCEGO

Niniejszym, jako wykazany pełnomocnik skarżącego, w nawiązaniu do pisma Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 14.01.2011, które zostało doręczone w dniu 25.01.2011 r., pragnę wskazać co następuje.

Treść przedmiotowego pisma wprost potwierdza stanowisko wyrażone w sprawie przez skarżącego, że z treści art. 4 ust. 1 Umowy **nie wynika możliwość** ekstradycji obywatela polskiego, a zatem w zakresie w jakim na jego podstawie następuje wydawanie Polaka, jest on oczywiście niezgodny z art. 55 ust.1 Konstytucji RP, a z pewnością nie spełnia standardów konstytucyjnych związanych z zasadą przejrzystej legislacji

Minister Spraw Zagranicznych uzasadniając stanowisko wyjaśniające dlaczego jego zdaniem przepis art. 4 ust. 1 Umowy nie był niezgodny z Konstytucją w brzmieniu obowiązującym do 06.11.2006 r., jednoznacznie wskazał i przyznał, że jest to jedynie przepis odsyłający - w tym przypadku

do prawa wewnętrznego. Ponieważ zatem – jak nadal wskazuje Minister Spraw Zagranicznych - w okresie do 06.11.2006 r. nie przewidywał on możliwości ekstradycji Polaka, gdyż w prawie wewnętrznym istniał generalny zakaz ekstradycji własnego obywatela, to przepis ten nie był sprzeczny z Konstytucją RP i dlatego też nie został umieszczony w wykazie umów międzynarodowych, zawierających postanowienia niezgodne z Konstytucją RP.

W odniesieniu do tego stanowiska i zaprezentowanej argumentacji, należy podkreślić, że **nic się w sytuacji prawnej nie zmieniło**, a przepis art. 4 ust.1 Umowy nadal ma takie same brzmienie jakie miał. Jeżeli w okresie do dnia 06.11.2006 roku nie przewidywał on możliwości ekstradycji obywatela polskiego, to po 06.11.2006 r. **nadal nie przewiduje** takiej możliwości. W związku z tym wprowadzenie nowego brzmienia art. 55 Konstytucji RP jest irrelevantne w kontekście przedmiotowej Umowy. Nie ulega wątpliwości, że nadal istnieje w prawie wewnętrznym generalna zasada konstytucyjna niewydawania własnego obywatela, a absurdem i oczywistym błędem logicznym (teoria błędnego koła) byłoby twierdzenie, że wprowadzenie do Konstytucji sformułowania „jeżeli możliwość taka wynika z ratyfikowanej umowy międzynarodowej” nadawałoby inne znaczenie art. 4 ust. 1 Umowy, z którego od tego momentu już miałyby wynikać „możliwość wydania Polska”, choć on sam nadal pozostaje – tak jak dotychczas – jedynie przepisem odsyłającym do prawa wewnętrznego.

Konkludując, stanowisko zawarte w piśmie Ministra Spraw Zagranicznych, jednoznacznie potwierdza argumentację skarżącego zaprezentowaną we wniesionej skardze i kolejnych pismach procesowych. Jeżeli Polska z jakiś politycznych powodów chce żeby istniała zgodna z prawem możliwość ekstradycji obywatela polskiego do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, to nic nie stoi na przeszkodzie aby wprowadzić stosowne zmiany do istniejącej umowy i wprost zawrzeć postanowienie jednoznacznie określające możliwość ekstradycji własnych obywateli (z dowolnie ustalonymi warunkami i zastrzeżeniami). Choć na

marginesie należy powtórzyć, że analiza materiałów związanych z powstawaniem Konstytucji jednoznacznie wskazuje, że w Polsce nigdy nie było chęci takiego wyzbycia się jednego z podstawowych atrybutów suwerenności państwa (vide: cytaty z materiałów Komisji Konstytucyjnej zawarte w treści skargi), a wprowadzone do Konstytucji zmiany, w założeniu ustawodawcy miały dotyczyć jedynie dostosowanie treści Konstytucji do zasad wynikających z członkostwa w UE i instytucji Europejskiego Nakazu Aresztowania. Ze względu na użytą technikę legislacyjną – chcąc nie chcąc – otworzono możliwość ekstradycji także w innych przypadkach. Z tym jedynie zastrzeżeniem, że możliwość taka ma wynikać z ratyfikowanej umowy międzynarodowej. **W niniejszej sprawie możliwość taka nie wynika, co jasno i urzędowo potwierdza Minister Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej.**

W tej sytuacji, przepis art. 4 ust. 1 Umowy w zakresie w jakim stanowi podstawę ekstradycji obywatela polskiego (a że za taką podstawę uchodzi świadczą orzeczenia sądowe i quasi-decyzja Ministra Sprawiedliwości) jest niezgodny z art. 55 ust. 1 Konstytucji RP.

adwokat

